

den anden Ordning vilde vel ogsaa have sine Skyggesider. Man tør vel tænke sig, at det vilde have sine Vanskeligheder, endogsaa store Vanskeligheder, at give Operaforestillinger hele Sæsonen igennem Aften efter Aften, og det er der vel ogsaa neppe Publikum nok til. Og saa Skuespilscenen; det er vel ikke helt formasteligt at tvivle lidt paa, at Personalet virkelig kunde holde til at give Skuespil 7 Aftener om Ugen hele Sæsonen igennem. Jeg skal erindre om, at Teaterkommissionen i sit Forslag udtalte, at der paa det mindre Teaters Skuespilscene var tænkt at give Skuespil hver Aften i 9 Maanedre af Aaret, i alt 260 Forestillinger. Naar dette skulde finde Sted, mon saa ikke Klagerne over Uvirksomhed i sin Tid vilde blive afløste af Klager over Overanstrengelse? Ogsaa ser man vist noget for lyst paa det finansielle Resultat af to Teatre. Lad mig her erindre om, at Teaterkommissionen, der nedsattes i 1893 og afgav sin Betænkning i Slutningen af 1897, i sit meget specificerede og omhyggelige Overslag er kommen til det Resultat, at Driften af to Teatre vilde give en aarlig Underbalance af 159,775 Kr. eller lidt mere, end vort nuværende Teater, det enkelte Teater, efter samme Beregningsmaade vilde give. Men vel at mærke, der er i dette Overslag ikke taget for en Øre Hensyn til Omkostningerne ved Opførelsen af en ny Teaterbygning. Kommissionen har intet i dette Overslag til Forrentning af denne Udgift, saa i Virkeligheden vil det sige, at selv om Kommissionens øvrige Beregninger holde Stik, vil den aarlige Udgift til Statsteatret forøges med 80—100,000 Kr. Ogsaa tror jeg, at der i disse Beregninger af Teaterkommissionen er en Række Punkter, som det vilde vise sig maatte væsentlig forhøjes, saaledes dens Overslag over, hvad Kapellet vilde koste under den ny Ordning fremfor nu; ligesaa Udgiften til Sangere og Sangerinder, til Koret. Jeg tror, at der er taget alt for lidt Hensyn til, at Operaen med en Forestilling, om ikke 7, saa dog 5 eller 6 Aftener hver Uge, vilde kræve betydelig større Merudgifter end her anslaaet.

Kommissionen forelægger forskellige Planer til en ny Teaterbygning, altsaa til en Talescene, som man siger. Efter disse Overslag vil et Teater paa Studenteforeningens Grund koste 1,600,000 Kr., paa Schiellerups og Romerske Badeanstalts Grund 1,550,000 Kr. Men Kommissionen bemærker samtidig, at i disse Overslag er

ikke medtaget Udgiften til Maskiner, Dekorationer osv., som anslaaes til 250,000 à 300,000 Kr. Med Hensyntagen til den store Prisforskel nu og i Begyndelsen af Halvfemserne kommer man meget hurtigt op til 2 Mill. Kr. Dette viser sig allerede i det Forslag til en Teaterbygning, der senere blev fremsat af den daværende Kultusminister Sthyr. Og jeg erindrer om, at Teaterkommissionens Flertal i sin Betænkning udtaler, at det i enhver Henseende vilde være det bedste for Kunsten og det fordelagtigste for Teatrets Virksomhed, at der byggedes et nyt Skuespilhus, som kunde benyttes i Forbindelse med det nuværende. Saaledes udtaler Kommissionen sig, men desuagtet konkluderer den i ikke at stille Forslag derom. Det hedder videre i Betænkningen: Naar Flertallet desuagtet ikke vil foreslaa, at der bygges et nyt Skuespilhus i Forbindelse med det nuværende kgl. Teater, saa er det, fordi Flertallet nærer den Anskuelse, at det for Tiden er ganske haabløst at tro, at en saa stor Sum, som hertil maatte udfordres, vilde blive bevilget. Et Mindretal paa 3 Medlemmer — det var Teatrets to Sceneinstruktører og en Forfatter — foreslaar derimod, at der bevilges den fornødne Sum, hvorimod, som sagt, det store Flertal i Kommissionen fandt Tanken god, men for Tiden ganske haabløs, fordi det drejer sig om saa store Summer. Nogle Aar efter stillede en Minister — daværende Kultusminister Sthyr — Forslag om Opførelse af en Teaterbygning paa den romerske Badeanstalts og den Schiellerupske Grund, og Overslaget lød paa $1\frac{3}{4}$ Mill. Kr. plus 200,000 Kr. til den kunstneriske Udsmykning, som var lovet som Gave fra Konferensraad Heide. Men den Modtagelse, Forslaget fik her, skulde ikke friste meget til at komme med et saadant Forslag igen.

Det var i 1897, for 10 Aar siden, at Teaterkommissionen, samtidig med, at den erkendte, at det i enhver Henseende var ønskeligt og det bedste for Teatret at faa en ny Bygning, særlig for Skuespilkunsten, dog mente, at denne Tankes Realisation burde udsættes, fordi det for Tiden vilde være haabløst at faa en saa stor Sum bevilget. Naar man nu ser hen til de store Byggeforetager, der for Tiden ere i Gang her i Byen, og de mange, der stærkt banke paa, nærer jeg ingen Tvivl om, at Kommissionens Udtryk: „for Tiden“ maa gælde endnu. Blandt de mange Byggeforetager, som stærkt banke paa som særlig paatrængende, skal jeg blot af kultusministerielle nævne som særlig paa-